

KOPOGÁS

Lukátsi Vilma

KOPOGÁS

Talán még észre sem veszed:
az árnyékok nőni kezdenek,
sötétebb lesz köröskörül,
a hátad mögül
szorongás kúszik a szíved felé,
elindultál,
és nem tudod már,
ki elé?
Nincs örökmécs;
semmi sem örzi
egykori ébrenlétedet.
Hideg van.
Egyre hidegebb.
Elgémberedett ujjaid között
a lámpa elem nélkül zörög,
akár el is dobhatod!
- Mi ez?
A zaj, vagy a némaság nagyobb?

*

Neked mondom, pedig magamnak
csukódott be minden ablak,
ahonnan egykor jött felém
valami fény, - de az
tele volt hangulattal,
ünnepváró fenyőillattal...
A valóság - más!
A valóság...
vajon - nem a kopogás?
az a levegő-kapkodás,
amely talán még most nem is
jelentkezik...?
A kopogás nagy csendben
hallható!
- Talán ki is tapintható!

Véres a kopogás helye!

Szögekkel átvert a tenyere!

Mi Tamás-hitűek vagyunk,
magunk akarjuk
meggyőzni magunkat,
kutatunk
valami kulcs után...

Kinőttük - vagy kifeszítettük
a Nélküle élt életet,
nem lehet
csak úgy 'ablakon át'
beszélni Vele,
hogy odabent álljon a bál is,
a tánc is, a láb-dobbantó...

Attól a szelíd kopogástól
- Uram irgalmazz -
tokostól szakadt ki az ajtó!
A küszöb tele
élet-törmelékekkel...
A lélegzetvétel mégis könnyebb
ettől a perctől mérve:

- Uram, lépj be!